

FRA SAMLING

Høre
kroppen
legge seg til, lukke

øynene og stirre inn
i kremmerhuset

dette uregelmessige mørket med disse
lysere, svirrende prikkene i det

en nesten usynlig sverm
som får det til å virke
jeg veit ikke –
porøst

prikkene langsomt sirkulerende

som energi
i øyelokkene; som
lett
lett næring

over troner og trappe-
trinn av
tett, mørk luft
som synes og
flyttes
og blir oppløst

i syklus

og der

én

ett plutselig lys

ikke større enn et penneprikk; der

dimmer det raskt inn og
står og tindrer

å

ja

én så klar, som øyets minne
om et punktum

mens pennen løftes

bort og bokstaven
venter inne
i ordet;

én

perforering

som når det glimter til i
kommunikasjonen; kjenne bakhodet

å bevege seg

veldig sakte så

håret også synger, høre noe

så tynt

som marsjerer

som vekers splintrende sang
med flammen borte

så nært og så langt, langt unna

sirkulasjonen

synkopene

hjertet

*

Høre det kvitre
og knitre som
kullsyre
 som stiger og brister
i sengetøyet

ligge litt og

måle pulsen i
halsen som skyver
i puta mot
de ikke helt presise plastiktikkene
i vekkerklokka; registrere

hvordan rytmen går litt ned
på utpust

og omvendt; kjenne

bakhodet, ryggplata
og hælene

kjenne livet
rugge i
de tørre skalkene

blir du med
ned

pustes inn og

en lettelse

lettere og lettere; det hvilende språket

nesten med

latter i seg

et løft

som snart

skal stige
også i meg
kammertonen

i navnløsheten